

що е тѣрилъ на сѣрдце си; защо-то подѣ-
ши отъ нѣкакъхъ си миризма на бла҃дныа
бѣсѣхъ, кой-то го клазваше, и прокле го въ
имѣ Божіе. Тогава онзи братъ, распененъ
трѣшна сѣ на земѣхъ-тѣхъ и остана прѣ-
мрлаъ. С-тый сѣ помоли Богъ и бѣсѣхъ-тѣхъ
излѣзе отъ него; оттогава Емилианъ, осво-
боденъ отъ сквърны пожеланіа, стана ссѣдъхъ
избранный.

Нѣзъ това врѣмѣ сѣ слѣчи бездѣждіе и ста-
на голѣма сѣша, що-то сѣкой бѣше у҃гри-
женъ; а прѣподобный Теоктисъ, наедно съ
братѣхъ-та, молахъ великаго Евтиміа, да
умилостиви Бога, нѣзъ той имѣ отказваше.
Слѣдъхъ нѣкой день, кога-то Свѣтый пообѣ-
ща сѣ щѣше да отиде въ пѣстынниѣхъ-тѣхъ;
набра сѣ много народъ отъ Ерѣсалимъ и
околны тѣ села, и не отпѣщахъ го да из-
лѣзе въ пѣстынниѣхъ-тѣхъ докѣтъ немолли Бо-
га да вали дѣждѣхъ. Прѣподобный Ев. сми-
ленъ отъ тѣхно-то рыданіе и плачь, излѣ-
зе при хора-та и рече: що искате отъ едно-
го чловѣка грѣшна? азъ съмъ грѣшенъ и
зато несмѣхъ да сѣ помолѣхъ Богъ; защо-то
повече отъ дрѣгы-тѣхъ имамъ потрѣбъхъ за